

1) Τρέχω Κύπρ.: Γνωμ. "Οπκοῖς βουρῖ μινίσκει πίσω. || Ἄσμ.

Πέτε της νά ῥτη γλήορα, πέτε της νά γουρήση
κ' ἔχω λαμπρὸν μέσ' ἑς τὴν καργιάν, νά ῥτη νά μοῦ τὸ σβήση.

β) Ἐλαύνω, καταδιώκω Κύπρ.: βουρῶ τὸ χτηνόν.

2) Βομβῶ, ἡχῶ Πόντ. Σύμ.: Βουρίζ-ζει ὁ ἀέρας Σύμ.
|| Φρ. Βουρίζ-ζει τὸ κεφάλι μου (αἰσθάνομαι ἱλιγγον, σκο-
τοδίνην) αὐτόθι. Συνών. βουτίζω Α 4. 3) Βρίθω
Λυκ. (Λιβύσσ.): Ἡβούρισαν οἱ μνῖες.

βουρῖν (I) τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω.

Μικρᾶς διαρκείας τρέξιμον: Πάαινε ἢ τρέξε μάνι μάνι
ἐναν βουρῖν τὸ ἔλα.

βουρῖν (II) τό, Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ μορ. βούρ.

Πλήθος, σμήνος, ἐπὶ ἐντόμων κττ.

βουριντζῆς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουρῖν (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τζῆς.

Ἐπὶ ἵππου, ταχύπους.

βούρισμαν τό, Κύπρ. βούρημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω, παρ' ὃ καὶ βουρῶ.

Τὸ νά τρέχη τις. Συνών. τρεχάλα.

βουρισμός ὁ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω.

Βόμβος. Συνών. βούισμα.

βούριστρον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω.

1) Οἶονεὶ τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου τίθεται τι εἰς
ταχεῖαν κίνησιν: Φρ. Τοῦ δίνω τὸ βούριστρον (τὸν κάμνω
νά τρέχη). 2) Τὸ τρέξιμον.

βουριστὸς ἐπίθ. Κύπρ. βουρητὸς Κύπρ. βουρη-
τὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρίζω, παρ' ὃ καὶ βουρῶ. Τὸ βου-
ρητὸς κατὰ τὸ βουριντζῆς.

Δρομαῖος: Ἡρτε κοντά μας βουρηνητὸς. Συνών. τρε-
χᾶτος.

βουριστῶντα ἐπίρρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βουριστὸς κατὰ τὸ συνών. βουρῶντα
μετοχ. τοῦ βουρῶ, καθὼς λέγεται αὐτόθι καὶ τραου-
διστῶντα < τραουδιστὸς < τραγουδῶ τραυῖκτῶντα
< τραυῖκτὸς < τραυῶ. κττ.

Τροχάδην, τρέχοντας: Ἡρτε βουριστῶντα.

βουρκάδα ἡ, Λήμν. Χίος κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βοῦρκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (I).

Ἡ ἐκ βούρκου ἢ ἀπὸ τῆς ἰλύος ἀναδιδομένη ὁσμὴ
ἐνθ. ἄν.: Ἐδῶ μυρίζει βουρκάδα Χίος. Συνών. βουρ-
καρίλα 1, βουρκεῖα, βουρκιῖα.

βουρκάδι τό, ΚΠαρορ. Κόκκιν. Τράγ. 118 βουρ-
κάδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βοῦρκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδι.

1) Μέρος σκοτεινὸν ὡς βοῦρκος ΚΠαρορ. ἐνθ. ἄν.:
Κοιτάζει γῦρο του σὰ νὰ μὴν ξέρη ποῦ νὰ στραφῇ, βουρ-
κάδι ἢ ψυχῇ, ποῦ κρύβει μέσα της ἀστροπελέκια. 2) Ἐπιρ-

ρηματ., δίκην βούρκου, ἐπὶ ὁσμῆς Ἰμβρ.: Τοῦ νιρὸ μυρίζ'
βουρκάδ'. Πβ. βουρκάδα.

βουρκανίζω Καππ. (Σινασσ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ.
(Οἶν. Σταυρ. Χαλδ. κ. ἄ.) βρουκανίζω Καππ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουλκανίζω, ὃ κατὰ ΔΟἰκονομίδ. Lautl.
63 ἀπὸ τὸ *uulcan*. Πβ. καὶ ἈνθΠαπαδόπουλ. ἐν Ἀρχ.
Πόντ. 12 (1946) 59.

1) Ἀπροσ. κάμνει σφοδρὰν χιονοθύελλαν, χιονίζει μετὰ
σφοδρῶτάτου ἀνέμου Πόντ. (Σταυρ. κ. ἄ.): Ὁξικέσ' βουρ-
κανίζ' καὶ ποῦ θὰ πᾶς; (ὀξικέσ' = ἔξω) Σταυρ. 2) Μυ-
κῶμαι, ἐπὶ ἀγελᾶδος Καππ. (Σινασσ.) 3) Ἀγανακτῶν
φωνάζω, ὑβρίζω, ἐπιτίθεμαι δι' ἀπειλῶν ἢ ὕβρεων Πόντ.
(Οἶν. Χαλδ.): Ἐβουρκανίτσεν ἀπάν'-ι-μ' (ἀπάν'-ι-μ' = κατε-
πάνω μου, ἐναντίον μου) Χαλδ. 4) Κλαίω ἐπὶ βρε-
φῶν Καππ. (Φάρασ. κ. ἄ.)

βουρκανίσμαν τό, Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουρκανίζω.

Χιονοθύελλα.

βουρκάρι τό, Μέγαρ.—ΔΒουτυρ. Ἐπανάστ. ζῶων
ΠΒλαστ. Ἀργῶ 49 καὶ 337—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ.
374 Πρω.Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βοῦρκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι (II).

1) Τόπος βορβορώδης ΠΒλαστ. Ἀργῶ 49—Λεξ. Βλαστ.
ἐνθ' ἄν.: Βούλησαν ἑς τὸ βουρκάρι ΠΒλαστ. Ἀργῶ ἐνθ'
ἄν. 2) Βόρβορος Μέγαρ.—ΔΒουτυρ ἐνθ' ἄν.—Λεξ.
Περίδ. Μπριγκ. Πρω.Δημητρ.: Ἐπεκα ἑς τὸ βουρκάρι
τσαὶ λερώθηκα Μέγαρ. Μέρος γεμᾶτο βουρκάρια ΔΒουτυρ.
ἐνθ. ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κέως Σαλαμ.

βουρκαρίλα ἡ, Μεγαρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βουρκάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

1) Βουρκάδα, ὃ ἰδ. 2) Τὸ πλήθος τοῦ βορβόρου.

βουρκεῖα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρεόπ.) βορκεῖα Σύμ.
βουρκεῖ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βοῦρκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εῖα.

Βουρκάδα, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Βορκεῖες φέρνει τὸ βα-
ρέλλι Σύμ.

βουρκι τό, Ἀμάργ. βουρκίν Κύπρ. βορκι Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βοῦρκος.

1) Μικρὰ ποσότης βορβορώδους ὕδατος Κύπρ. 2)
Τόπος ὅπου λιμνάζουν ὕδατα βορβορώδη Σύμ.: Φράσ.
Λιμάνιν βορκι (λιμὴν ἡσυχος).

βουρκιάζω Κρήτ. (Βιάνν. Σητ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.)
Χίος—Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. βρουκιάζω Θήρ. βρου-
τσάζου Λέσβ. βορκιάζ-ζω Σύμ. βορτσάζω Κύπρ. βρο-
τσάζω Κύπρ. βρουτσάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. βοῦρκος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Α) Μετβ. 1) Μεταβάλλω τι εἰς βούρκον Κύπρ.

2) Μεταδίδω εἰς τι τὴν ὁσμὴν τοῦ βούρκου Κύπρ.:
Τούτ' ἡ κούζα βροθάζει τὸ νερόν (κούζα = στάμνα). Καὶ
ἀμτβ. ἀποκτῶ τὴν ὁσμὴν τῆς ἰλύος, τοῦ βούρκου, ἐπὶ
ὑδατος Κύπρ. Λέσβ. Σύμ. Χίος: Ἐβούρκιασαν τὰ νερά
Χίος Τὸ νερὸ βρουτσάζει Λέσβ. Τὸ νερὸν τοῦτον ἐν' πίνε-
ται, γιὰτὶ ἐν' βροθασμένον Κύπρ.

Β) Ἀμτβ. 1) Καθίσταμαι λασπώδης, βορβορώδης